

Chuyên viên marketing của Nhật

Tên: Nguyễn Quang Thiệu

Th số: 7913; Số, 19 Tháng 8 Năm 2011 08:02

Một lợi thế cạnh tranh, một cái cúi đầu, một bước đi lùi, một niềm cảm thông thân ái, một giao tiếp tin cậy của một người làm nghề đã một lần nữa làm nên nhân cách người Nhật.

Cố gắng đi và về Hà Nội - Boston và Boston - Hà Nội, tôi đi quá cả nhà sân bay Narita, Tokyo cũng chẳng dám nghĩ đến giờ. Khi mua vé, một số người khuyên đi qua Nhật vì có thể bán nhiều hơn. Nhưng có lẽ vì tôi đã quá nhà Tokyo nhiều lần rồi nên thành thói quen và cũng thấy vậy. Và thú thực, tôi cũng muốn đi để quan sát nhà Nhật đang sống như thế nào sau chiến tranh "tên uổng danh" mà tràn qua cho dù chỉ một trong không gian nhà là một sân bay. Báo chí đã nói về bản lĩnh và nhân cách người Nhật sau thảm họa sóng thần cũng như bản lĩnh và nhân cách người Nhật sau khi ném hai quả bom nguyên tử xuống đất nước này. Và cả bản lĩnh của người Nhật ngay khi dân tộc họ trở thành một trong những dân tộc giàu có nhất thế giới.

Ở nhiều nơi trong khu vực sân bay Narita, người ta có dán một tờ giấy với nội dung nhà Nhật đang gặp khó khăn sau thảm họa sóng thần nên thiêu hủy đồ đạc, vì vậy quên lý sân bay xin lỗi hành khách khi họ đang đi qua hòa trong khu vực sân bay không thể phục vụ hành khách như trước kia. Lúc đi không nhìn thấy tờ xin lỗi đó, tôi rất khó chịu với số nóng bức trong sân bay sau một chuyến bay quá dài. Nhưng khi đọc được tờ xin lỗi đó thì tôi lại thấy xin lỗi những người Nhật. Lúc đó, tôi thấy mình thật ích kỷ. Sống thật khó. Có lẽ chỉ khi chết rồi con người mới có thể tuyên bố rằng mình đã sống hoàn toàn thật.

Tôi là kẻ nghiện thuốc lá. Bởi thế, xuống sân bay là tôi đi tìm kiếm phòng hút thuốc. Cho đến bây giờ, chỉ có một là tôi không tìm thấy phòng hút thuốc trong sân bay còn tất cả các sân bay tôi đã đi qua đều có phòng hút thuốc. Nhưng chưa bao giờ, phòng hút thuốc trong sân bay lại rộng, đẹp và sạch như sân bay Narita. Tất cả mọi thứ trong phòng hút thuốc ở Narita đều đẹp và sạch như là một phòng khách sạn. Nhìn là biết những người quản lý sân bay đã quan tâm đến cái phòng hút thuốc như thế nào.

Nhưng xin bản nhúng quan tâm không phải vì họ khuyến khích người ta hút thuốc mà là họ sống văn hóa của họ. Hút thuốc có hại sức khỏe cho người hút thuốc và cũng có hại phần

Chuyện về một học u bàn ngói ở Nhật

Tác Giả: Nguyán Quang Thiáu

Thứ Sáu, 19 Tháng 8 Năm 2011 08:02

nào đó cho ngói ở bên cửa nh. Nhưng không vì sao có học u đó mà ngói ở không hút thuốc tßy chay ngói ở hút thuốc. Phßp ßng xß vßi nhßng ngßoi hút thuốc qua cách thißt kß và chăm sóc các phòng hút thuốc là một phßp ßng xß văn hóa của nhßng ngßoi qußn lý sân bay Narita. Hút thuốc không có tßi, nghĩa là không vì phßm luật pháp trß khi anh hút thuốc ở nhßi cßm hút. Và vì vậy, ngói ở hút thuốc phải đßng cßng xß một cách văn hóa và bình đßng. Tôi nói vậy vì tôi thßy phòng hút thuốc ở nhßi u sân bay trên thß gißi gißng nhß đßa ngßc. Một cái phòng nhß xßu chß dßm ngßoi vào hút thuốc là chßt cßng. Nhưng ngßoi hút thuốc chen nhau trong mùn một khói thuốc trông thßt thßm hßi. Có ß nhßng ngßoi qußn lý ở các sân bay đó tìm cách đßa và sß nhßc nhßng ngßoi hút thuốc đß cho học u phải bỏ thuốc chẳng ?

Tôi còn nhß mãi một trong nhßng câu chuyện đau lòng trong các trßi giam giữ nhßng ngßoi Vißt Nam vßt biên ở Hongkong nhßng năm đßu thßp kß 80 của thß kß trßng c. Cửa sát Hongkong cai qußn nhßng trßi đó đã ra ßnh nhßng ngßoi Vißt Nam vßt biên mỗi ngày mỗi ngßoi phải bỏ t 50 con rußi thì mới đßng cßng phát khßu phßn ă. Đó là một sß sß nhßc. Đó là vô ßng tâm. Tôi đã trßc tißp trò chuyện với một sß ngßoi ở trßi đó trß vß. Họ đã khóc khi kể ßi câu chuyện bßt rußi đß đßc ă. Trßng kia tôi không nghĩ đßn việc bỏ thuốc lá. Nhưng khi nhìn nhßng phòng hút thuốc ở sân bay Narita và cách nhßng ngßoi lao công lau chùi phòng hút thuốc đã làm tôi nghĩ tßi việc bỏ thuốc lá. Ngßoi ta chß có thß thßc tßnh con ngßoi bỏ ngß văn hóa chß không bao giờ thßc tßnh con ngßoi bỏ ngß áp bßc đßi bßt cß hình thßc nào đßc.

Vì thßi gian quá cửa nh ở sân bay Narita quá dài nên chúng tôi tìm đßn một quán ă trong sân bay. Tôi gọi một bát mì học u sßn. Theo trí nhß của tôi thì giá một bát mì nhß vậy vßn không có gì thay đßi sau cuộc khßng hoßng kinh tß toàn cửa u và đßc biệt sau thßm hßa sóng thßn. Lúc đó, nghĩ ßi nhßng cửa nh bảo giá ở trong nhßc nhß trßn đß bát qußi mà ngßoi tiêu dùng không thß tìm thßy đßng thoát ra. Khi chúng tôi ngßi vào bàn thì một ngßoi học u bàn bßc đßn cúi đßu chào chúng tôi và học u chúng tôi dùng gì. Rồi anh mang nhßc cho chúng tôi. Lúc đó, tôi vô tình chßm vào tay anh và làm đßc cửa nh. Nhßc làm ßt một chiếc giày của tôi. Trong khi tôi lúng túng chßa biết làm gì thì ngßoi học u bàn đã nói ßi xin ßi và quß xußng lau chiếc giày của tôi bỏ ngß một chiếc khăn trßng tinh. Tôi thßc sß bßt ngß và thßy xßu hß. Tôi nghĩ đßn cách ßng xß của nhßng ngßoi Vißt Nam ở nhßng nhßi công cửa ng. Ngßoi học u bàn lau chiếc giày bß đßt cửa của tôi kß ßng nhß đßng lau một viên kim cửa ng. Tôi cam chß rằng nhßu một ngßoi học u bàn trong nhßng quán ă ở Vißt Nam cúi xußng lau giày cho khách thì học u sß rßt xßu hß. Nhưng học u biết đầu rßng : chính tôi, ngßoi có chiếc giày đßc lau, mới là ngßoi thßy xßu hß chß không phải là ngßoi lau chiếc giày ßy cho tôi.

Khi ă xong, tôi đã đß ßi một món tißn tip khá khá vì mußn bày tỏ sß biết ßn của mình với ngßoi học u bàn đó. Nhưng ngßoi học u bàn nói học u không nhßn tißn tip. Một ßn nhßa, tôi thßc sß ngßc nhiên. Tôi cß tìm cách đßa tißn tip cho ngßoi học u bàn nhßng ngßoi học u bàn vßn nhß nhßn tß chßi. Năm 1992, trong chuyến đi đßu tiên của mình đßn Mß, tôi có đßn một quán ă ngßoi Vißt ở New York. Khi ă xong tôi đã đß 10 đô la tißn tip ßi. Ngßoi học u bàn là một ngßoi Mß gốc Vißt

Chuyện về một học bạn người Nhật

Tác Giả: Nguyễn Quang Thiáu

Thứ Sáu, 19 Tháng 8 Năm 2011 08:02

Đã ra vô cùng bực bực vì tôi vì tôi đã không đä 12 đô la mà chỉ đä 10 đô la. Sau này tôi mới biết tính phần trăm tiền tip theo từng giá của bữa ăn. Tôi thực sự không biết đi đâu. Sao người bạn kia không gợi thích cho tôi? Và sao người bạn kia không có thể nói: "Quý ông còn thiếu 2 đô la tiền tip theo quy định, nếu ông không có 2 đô la thì cũng không sao. Mong quý ông trở lại nhà hàng chúng tôi để chúng tôi được phục vụ quý ông". Nếu nói như vậy, người bạn và nhà hàng của anh ta sẽ không bao giờ mất 2 đô la (vì dĩ nhiên tôi sẽ trả thêm) mà còn được mất cái gì đó giá trị gấp ngàn lần giá trị của 2 đô la kia. Và chắc chắn nhà hàng ở New York sau đó tôi sẽ tìm được nhà hàng đó. Bởi có gì hạnh phúc hơn khi được trở lại một nơi chốn đã từng gieo vào lòng mình sự xúc động và kính trọng. Nhưng bây giờ, trong các nhà hàng ở Mỹ, người ta tính tiền tip vào luôn hóa đơn thanh toán. Nghe rất khoa học và sòng phẳng nhưng vẫn không nhìn thấy mặt khía cạnh nào đó.

Sau khi chờ đợi tiền tip, người bạn kia hỏi chúng tôi có cần gì nữa mà anh ta có thể phục vụ chúng tôi. Chúng tôi cảm ơn anh. Anh cúi đầu chào chúng tôi và bắt đầu lùi một bước mời chúng tôi đi. Một lời chào hỏi lịch sự, một cái cúi đầu, một bước lùi, một nụ cười thân ái, một giọng nói tin cậy của một người bạn đã mất lòng nể làm nên nhân cách người Nhật. Họ đã từng mất đi một nền văn minh và tan hoang vì chiến tranh thành một đất nước văn minh, văn hóa và giàu có. Họ không bán hàng giả, hàng dä häi, họ không dùng tiền hay vũ khí đe dọa người khác. Số nhân viên trong hành lang lau chùi giày cho khách và sự chờ đợi tiền tip của người bạn kia hẳn Nhật và sự nhân ái của người bán hàng Trung Quốc và cách ăn mì tôm của cựu sinh viên Trung Quốc hoàn toàn khác nhau.

Số nhân viên của người Nhật là sự rèn luyện nhân cách, là lòng xä văn hóa, là sự tôn trọng con người và ý chí vươn lên. Số nhân viên đó không chỉ tham vọng nông cạn và nhäng mưu mô. Cũng như người Nhật đã dạy cho con em của họ về những khó khăn mà dân tộc Nhật phải đương đầu, dạy cho mọi người Nhật hãy bình tĩnh trung thực của mình làm cho văn hóa Nhật, nhân cách Nhật cũng như giá trị những sản phẩm made in Japan lan tỏa vào lòng con người trên toàn thế giới chứ không phải là những cuộc "xâm lăng" dạy mọi tính đôi khi phi nhân và ác độc.